

Ithaka 15: Geloof en ongeloof

Beeldend kunstenfestival in de voormalige Universitaire Parochie

Vanaf woensdag tot en met zaterdag organiseert de Leuvense KringOrganisatie (LOKO) het jaarlijks weerkerende beeldende kunstenfestival Ithaka. Net zoals de vorige edities, zijn de werken ook dit jaar een

verwijzing naar het thema van de tentoonstelling en de geschiedenis van haar locatie. Voor Ithaka XV is er gekozen voor de oude gebouwen van de Universitaire Parochie, met als thema: 'Deus Ex!?' Naast de tentoon-

gestelde werken, staan er deze week ook optredens van lokale dichters en de Leuvense improvisatiegroep Preparee op het programma.

Het studentenhuis van God

Ithaka 15 is gehuisvest in het voormalige gebouw van de Universitaire Parochie (UP). Inmiddels is de UP reeds twee jaar verhuisd van de Jan Stasstraat naar een ander pand, in de Tiensestraat. Wat weten studentenpastor Karolien Helsen en kotstudente Pauline nog over het gebouw?

Karolien Helsen: «Ik werk nu mijn zesde jaar als studentenpastor, dus ik heb vier jaar in het gebouw — of 'Jan Stas' zoals wij dat noemden — gewerkt.»

Pauline: «Ik heb twee jaar van mijn rechtenopleiding in Jan Stas op kot gezeten. Het gebouw was dus ook een peda van de UP. Als kotbewoner werd er van ons engagement tegenover de UP verwacht, zo bereidde ik de vieringen voor.»

Veto: *Wat is precies de reden waarom jullie het gebouw niet meer gebruiken?*

Karolien: «Dat is enerzijds een groot vraagteken, anderzijds schermde de K.U.Leuven met de brandveiligheid. Er waren een aantal gebreken waardoor het gebouw inzake huisvesting niet meer aan de normen voldeed.»

Pauline: «Verschillende kotbewoners waren fel gekant tegen de sluiting. Ikzelf begreep de ernst van de bezwaren wel. Bovendien heeft het nieuwe gebouw waar men ons geplaatst heeft ook een ziel. Het is geen nieuw, koud of modern gebouw. Het blijft natuurlijk jammer dat men ons uit een gebouw heeft gejaagd dat tot de dag van vandaag nog steeds leeg staat.»

Karolien: «De UP zat al veertig jaar in Jan Stas. Bij vele oud-studenten is het een begrip als het hart van de parochie. Wij hoopten dat het om die reden gerenoveerd kon worden, maar dat was niet het plan. Men heeft ons toen gezegd dat het gebouw verkocht zou worden. Toch lijkt er geen schot in de zaak te komen.»

Veto: *Weten jullie iets over de plannen van Ithaka?*

Pauline: «Helemaal niets. Het was louter toevallig dat ik de affiche zag hangen. Toen we uit Jan Stas gezet zijn, heb ik de muren van mijn kamer volgeschreven. Ik zou wel eens willen weten of men daar iets mee gedaan heeft.»

Veto: *De opgestelde kunstwerken zijn een reflectie op het geloof. Zou dat een grote confrontatie kunnen zijn?*

Karolien: «Nee, ik kijk er zelfs naar uit. Ik vraag me wel af of het gefundeerd zal zijn. UP was in eerste instantie een vernieuwende beweging binnen de Kerk. Misschien hield men voor de werken een oud, clichébeeld van de Kerk voor ogen.»

(rb)

Jan Stas

Jozef Vermeulen van de Technische Dienst van de K.U.Leuven bevestigt dat het oude UP-gebouw verkocht wordt. Potentiële kopers zijn reeds gevonden, al is het nu te vroeg om daar al een naam op te plakken. Wanneer het Gemeenschappelijk Bureau van de K.U.Leuven haar finale fiat geeft, gaat de verkoop door. Dat zou niet lang meer op zich laten wachten.

De Ithaka-dichters trekken rond

Dit jaar heeft *Ithaka* voor haar randanimatie onder andere een aantal lokale dichters weten te strikken. Wij nodigden dan ook graag Brecht Dewilde uit voor een gesprek, die samen met Christine Verheyden het project *Zerk* op touw zette.

Veto: *Wat houdt jullie project precies in?*

Brecht: «Het uitgangspunt is eigenlijk een gedicht dat een beetje fungeert als de verklaring bij alles. Daarnaast wordt er in één zaal een soort video geprojecteerd en er zullen ook enkele foto's zijn. Op het dak dat je vanop de tweede verdieping kan zien, ligt één woord dat een tweede stuk gedicht is. En dan is het hopen dat het regent zodat het kapot gaat.»

Veto: *Jullie hebben dus eigenlijk beeldende kunst en poëzie vermengd.*

Brecht: «*Zerk* is geen symbool, dat woord gebruik ik niet graag. Het staat voor herinneringen, omdat je daarbij in principe altijd via woord en beeld in je gedachten werkt. Dat is ook de reden waarom we woord en beeld tegelijk gebruiken. Ik denk ook dat we niet meer in de tijd leven dat poëzie uitsluitend uit woorden moet bestaan. Het kan alle vormen aannemen. Het is dus niet de bedoeling om poëzie te beperken tot een puur geschreven tekst. Het gedicht hebben we eigenlijk gebruikt als catalogustekst die nuchter, zakelijk en zelfs bijna wetenschappelijk zou moeten zijn.»

Veto: *Wat willen jullie precies losweken bij het publiek?*

Brecht: «We willen een soort poëtische sfeer oproepen, geen *statement* maken. We leveren ook geen afgelijnd programma. Het is een spelen met de tegenstelling tussen het constant blijvende, de zerken, en daarnaast het snel vervagende van herinneringen. Maar die zerken zijn niet iets dat blijft, wat in de foto's zal duidelijk worden. Ook het citaat 'de dood is eeuwig', klopt in de realiteit eigenlijk niet.»

Veto: *Vanwaar komt het idee?*

Brecht Dewilde: «Op zich is het een idee dat ik al langer in mijn hoofd had. Het zal misschien overdreven klinken, maar als ik over een kerkhof loop, heb ik niet echt de

indruk dat het een plaats van rust is. Het is bijna een soort microkosmos met boulevards en lanen, gigantische en kleinere gebouwen. Aan de hand van al die zerken zou je een perfecte sociale stratificatie kunnen maken. Het citaat 'in de dood is iedereen gelijk' klopt eigenlijk helemaal niet. Je hebt grote familiegraven, die het aristocratische bijna verder trekken in de dood, naast armere zerken waar niks bij staat.»

«Daarnaast vind ik een kerkhof ook een plaats van chaos. Alsof je in een stad rondloopt en een huis moet terugvinden, maar de straatnaam niet weet. Toch gaan de mensen een kerkhof beschouwen als een plaats van stilte en herinneringen, waar je contact hebt met iets dat er niet meer is. Ik vind dat iets heel raars.»

Veto: *Was het moeilijk om in duo te werken?*

Brecht: «In het begin waren we iets anders van plan, maar toen we de catalogustekst schreven, zijn we omgeschakeld. Op zich vloeit het één uit het ander voort. Wat ik hier nu vertel zijn vooral mijn ideeën of mijn opvattingen over wat we doen. Christine heeft op bepaalde vlakken duidelijk een andere visie. Maar dat botst niet bij het maken van ons project. We hebben de beelden waar we allebei over eens zijn, maar wat je er precies uit haalt, verschilt enorm.»

(ed)

Praktische informatie

Waar: Voormalige Universitaire Parochie, Jan Stasstraat 2, 3000 Leuven

Wanneer: woensdag van 14 tot 17 uur; donderdag van 12 tot 22 uur, vrijdag en zaterdag van 10 tot 22 uur.

Vrijwilligers en Ko

In het vroegere gebouw van de Universitaire Parochie (UP) vindt dit jaar *Ithaka* plaats. Deze kunsttentoonstelling is voor en door studenten opgezet, maar mikt ook hoger. Twee vrijwilligers, Ko Coubert en Kristof Muylaert, zijn druk bezig met de voorbereidingen.

Veto: Hadden jullie al ervaring met de kunstwereld?

Kristof Muylaert: «Ik ben natuurlijk *culture-minded*, maar had weinig ervaring op het vlak van de beeldende kunst. Als leek is dit voor mij zeer interessant. Het is al gebeurd dat ik 's avonds een naam moest opzoeken. Ik had gelukkig ervaring met het organiseren van evenementen.»

Ko Coubert: «Ik studeer kunstwetenschappen, en volg de optie erfgoed en museologie. Het is een uitdaging, maar ook een boeiende en vooral praktische ervaring.»

Veto: Wat is het doel van *Ithaka*?

Kristof: «Het is nog steeds voor en door studenten, maar we mikken ook hoger. *Ithaka* had vroeger een grotere naam in de beeldende kunst. We proberen die plaats te heroveren. Veel belangrijke kunstenaars zijn hier ooit begonnen.»

Ko: «Oorspronkelijk is *Ithaka* voor studenten. Er is echter ook veel interesse vanuit het veld. We proberen daar een antwoord op te geven. We hebben ook geluk met de toegankelijke locatie.»

Veto: Wat vinden jullie van het gebouw zelf?

Ko: «Naast de centrale locatie is het ook een mooi gebouw.»

Kristof: «Er is in geleefd. Dat voel je. Het feit dat het hier vroeger de UP in gevestigd was, geeft het iets extra. Het voelt alsof het gebouw een ziel heeft.»

Veto: Wat is het thema dit jaar?

Kristof: «Er is lang over nagedacht. Uiteindelijk konden we niet anders dan het thema 'geloof' kiezen in het vroegere gebouw van de UP. Het uiteindelijke thema *Deus Ex?!* is echter dubbelzinnig. Het uitroepteken zegt dat God weg is uit het gebouw en de maatschappij. Het vraagteken stelt dit echter in vraag. Wat bedoel je met God? Iedereen vult het thema anders in.»

Ko: «Het is de bedoeling om het gebouw open te stellen voor een breed publiek. We wilden vooral de kunstenaars niet in een hokje duwen.»

Veto: Hoe is de band met de kunstenaars?

Kristof: «Er heerst hier een goeie sfeer. De meeste kunstenaars kennen elkaar. Mijn stereotiep beeld van een kunstenaar wordt soms bevestigd, maar vaak ook niet. Ze beseffen dat ze onder de noemer *Ithaka* vallen. Ze zitten niet op een eilandje.»

Ko: «Ze hebben uiteenlopende manieren van werken. Sommigen werken 's middags een aantal uur. Anderen werken de hele avond door. Het zijn natuurlijk ook zeer uiteenlopende *persoonlijkheden*. Sommigen zijn ietwat veeleisender (*licht*).»

Kristof: «Ze hebben elk een eigen kamer, en het moet goed zijn.»

Ko: «Maar het is niet zo dat hun eigen werk het enige is.»

Veto: Is er al iets misgelopen?

Ko: «*Arme Zondaars* van Valerie Doutreluingne stelt een uitvergroete paternoster voor. Ze gebruikt overschorten van haar grootmoeder. Iemand had "overschotten grootmoeder" gelezen. Ze zijn geschrokken.»

Kristof: «Met kunst hangt alles af van interpretatie. Er wordt soms goed gelachen.»

Veto: STUK organiseert bijna gelijktijdig Het Gebouw. Wat vinden jullie daarvan?

Kristof: «Er zal een goede wisselwerking zijn, want *Ithaka* en *Het Gebouw* zijn complementair. Wij kunnen teren op het succes van het STUK, en zij omgekeerd. Oorspronkelijk waren we wel verbaasd over de timing.»

Ko: «Hun agenda zit vol zeker (*licht*)?»

(av)

1. Fabian van Hoof

De installatie is opgebouwd uit gekleurde metalen buizen. Het statische karakter wordt doorbroken door een interne spanning. Enerzijds wordt er een beweging naar binnen gesuggereerd door de bovenste metalen trapjesverbinding en anderzijds is er een dynamiek naar buiten toe die tot stand komt doordat de hoeken van de sculptuur in alle richtingen wijzen. Toch vormen de zich van elkaar verwijderende vormen een organisch geheel.

3. Susan Banafiti *The flight of Galileo Galilei*

Twee anonieme figuren staan in een panoramisch natuurlandschap. Ze wandelen naar de middellijn van de compositie die tevens de spiegelas is. Het beeld werkt als symbool voor de vertwijfeling die in ieder van ons speelt. De foto pleit dus niet voor het kiezen van de 'juiste' weg, maar wil de toeschouwer aanzetten tot dezelfde fundamentele introspectie als de afgebeelde figuren.

6. Niko Hendrickx - *De vanger van het kruis*

Het wezen van het videowerk van Niko Hendrickx is een onderzoek naar de maatschappij in al zijn facetten, in dit geval naar de mens en zingeving. In *De vanger van het kruis* tracht een persoon in een kerk een rondvliegend kruis te vangen met een schepnet.

4. Jan Verbruggen - *The Mapreader*

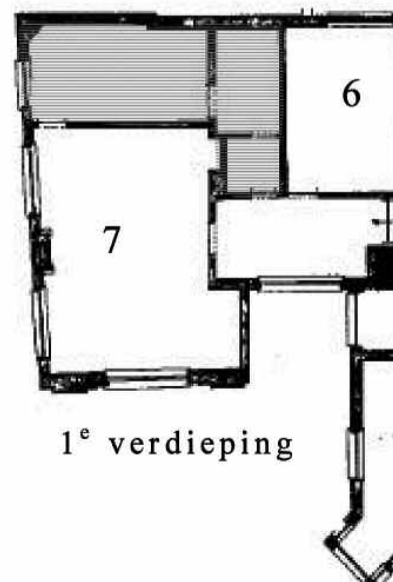
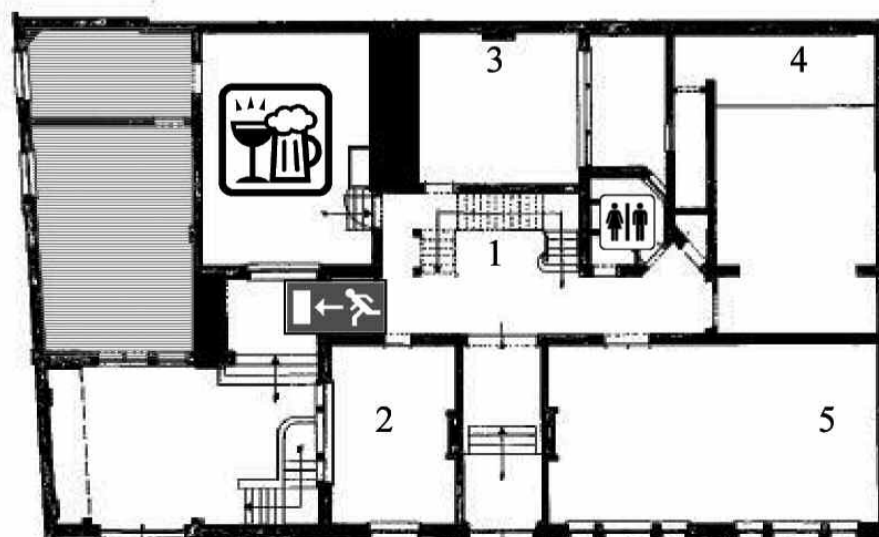
Overall in onze samenleving zijn mensen op zoek naar de meest diverse dingen, niet in het minst naar zingeving. In *The Mapreader* brengt Jan Verbruggen dit zoeken in beeld aan de hand van een schilderij en een videofragment. Beide elementen van de narratieve constructie, vullen elkaar aan en creëren een spanningsveld dat de bezoeker vragen laat stellen naar de manier waarop de mens zichzelf in de wereld plaatst.

5. Wouter Van der Hallen - *Compositie #4 - Mansarda/Naõ- Mansarda III: Rite*

Van der Hallen liet zich inspireren door de hoogslapers op de eerste en tweede verdieping van de Universitaire Parochie. De kunstenaar ziet de hoogslaper als een symbool voor een nieuw te ontdekken universum: dat van het studentenleven. In de intieme act van de inrichting ziet hij een overgangsrutueel.

gelijkvloers

1^e verdieping

Zondaars

grootmoeder van de artieste het volledige gebedspatroon
t en anderzijds de intimiteit van de stem.

8. Ada Van Hoorebeke *Kankurang 1, 2, 3*

De installatie, verspreid over drie kamers, is gewijd aan de verschijningsvormen van de Kankurang. De kamers krijgen een gipslemen ondergrond en in die grond zijn tekeningen gekrast. In de eerste kamer is er de confrontatie met de Kankurang. In de tweede kamer is de Kankurang verdwenen, zijn geest dwaalt door de kamer. In de derde kamer staat slechts een klein beeld van de Kankurang.

11. Florian Loosen

De prenten aan de muur worden getoond in contrast met de koperen platen waarmee ze vervaardigd zijn. De muurschildering op de andere wand treedt op als tegenspeler van de papieren druksels. En daartussen bevindt zich de driedimensionale sculptuur die werkt als moderator in de dialoog die, niet enkel tussen de minutieuze prenten en de uitdijende schildering, maar meer nog tussen de toeschouwer en de ruimte ontwikkeld wordt.

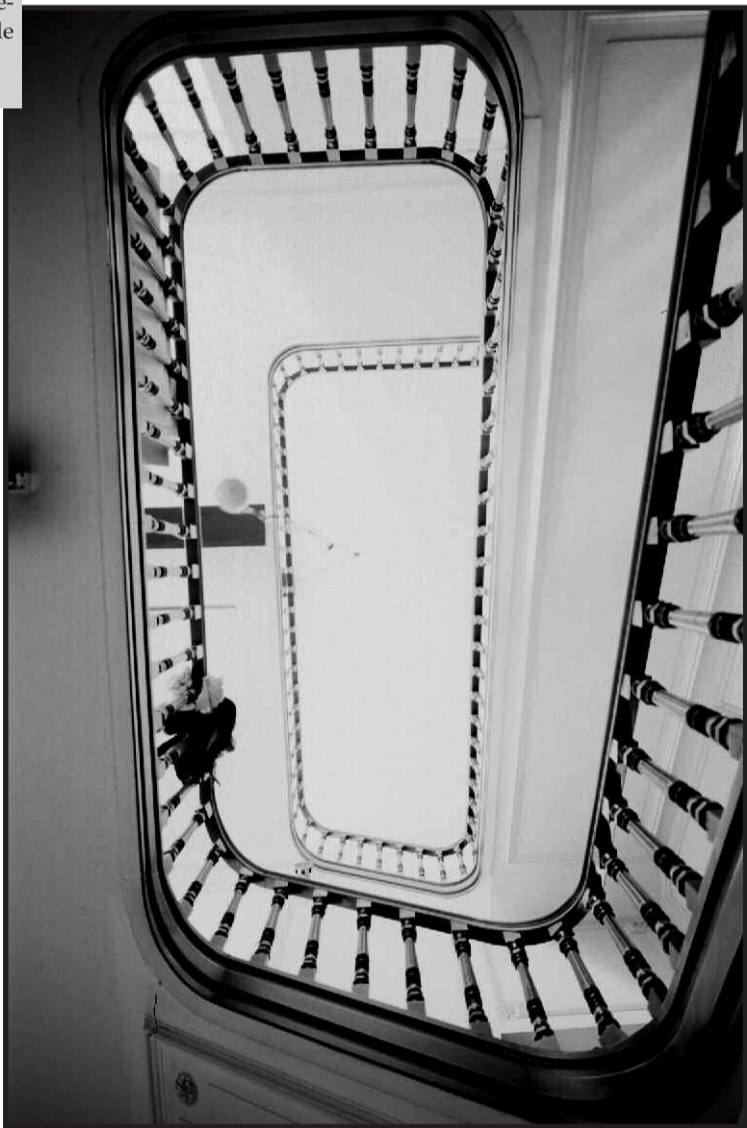

10. Korneel Devillé - *Paint Behaviour*

Korneel Devillé experimenteert met de materie verf op verschillende oppervlakken in meerdere ruimtes. Deze materiele benadering van werken valt te vergelijken met de situatie van de Universitaire Parochie. Ook dit gebouw is enkel nog een materieel gegeven, waarvan de inhoud verdwenen is samen met haar bewoners.

9. Michiel Maarten MC

Michiel 'Maarten MC' Ceulers maakt in zijn dialoog met religie gebruik van het glasraam, één van de meest in het oog springende artistieke en architecturale elementen uit de kerkelijke context. Hij gaat aan de slag met de twee belangrijkste eigenschappen van het glasraam: het overbrengen van verhalen en de specifieke schakering van zonlicht door gekleurd glas.

12. Nele Tas - *Jorgen, About Christmas, Untitled*

Nele Tas toont drie werken, die ze tijdens haar laatste jaar aan de Antwerpse Academie schilderde. Op het eerste doek, *Jorgen* (2006), portretteert ze een man. Met een doordringende blik kijkt hij de toeschouwer recht in de ogen. Ook in het tweede werk, *About Christmas* (2005), staat de mens centraal. Al gaat het hier niet langer om één centrale figuur, maar eerder om enkele vluchtige schimmen. Op het derde werk *Untitled* (2006), zijn de mensen ook letterlijk tot één grote schilderijmassa verworpen.

13. Noura Mokhtar

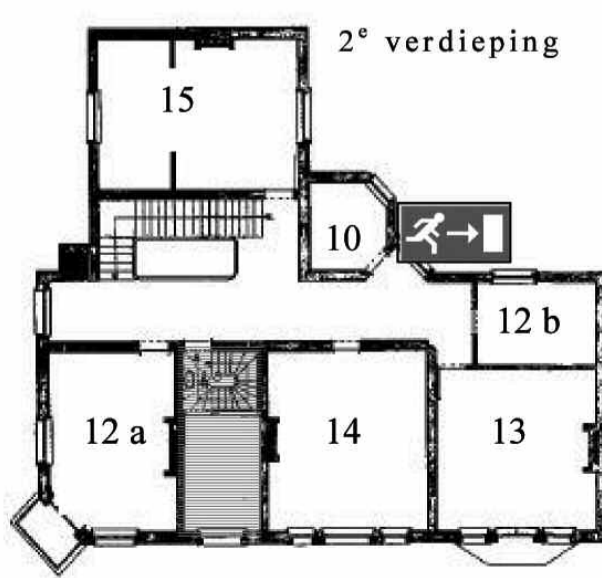
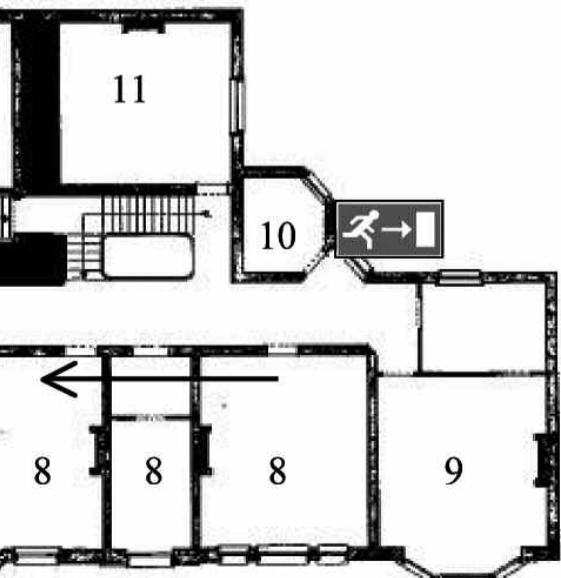
Noura Mokhtar wil de toeschouwer figuurlijk in een bad onderdompelen. Water is in haar werk een metafoor voor het ongreepbare dat ons omringt. In deze geprojecteerde fotomontage toont zij een stromend beekje in close-up. De beelden zijn zeer traag achter elkaar geplaatst en vloeien op een subtiele en bijna onzichtbare wijze in elkaar over. De tegenstelling tussen stilstand en beweging drukt voor de kunstenaar twijfel uit, de tussenruimte tussen geloven en niet-geloven.

14. Jeroen Vandromme *Zonder Titel!*

De provocerende installatie van Jeroen Vandromme roept veel vragen op, vragen over het grote kerkelijke dogma van de transsubstantiatie. Het werk is er zelfs letterlijk weergave ervan, een interpretatie van hoe 'het lichaam van Christus' tot bij de gelovigen geraakt.

15. Elise Lepage

Een terugkerend motief in de tentoongestelde kunstwerken van Elise Lepage vormt het zien of niet (meer) zien. Voor de uitwerking inspireerde ze zich op de christelijke iconografie, op de antieke en indiaanse cultuur, als ook op bekende kunstenaars uit het verleden. De Medusabuste (1644-1648, Musei Capitolini) van de Italiaanse beeldhouwer Gian Lorenzo Bernini vormt het uitgangspunt voor haar collage.

ITHAKA: EEN GESPREK MET DE KUNSTENAARS

Brooddoosje met rottende vliegen

Het thema van de vijftiende editie van Ithaka is 'Deus Ex?!'. Het beeldende kunstenfestival gaat dit jaar door in het voormalige gebouw van de Universitaire Parochie. Enkele deelnemende kunstenaars leggen uit op welke wijze zij de dialoog met het gebouw aangingen.

Een vliegenkerkhof

Wanneer we donderdag het gebouw van de Universitaire Parochie binnenvandelen, wanen we ons haast op een bouwwerf. In alle kamers is men nog druk bezig om alles op te stellen. Daarbij sparen ze het gebruik van boren en verf niet. Ook in de kamer van Jeremy Swinnen, student aan het Koninklijk Atheneum voor Schone Kunsten (KASK) te Gent, treffen we niet veel aan, behalve een markante zwarte vlek op de vloer.

Het blijkt echter om zijn kunstwerk te gaan. Een kijkje van dichtbij bevestigt dit: honderden dode vliegen kregen een kruisje op zich en liggen nu omgord door andere dode makkers in ovaalvorm op de vloer. Zo vormen ze een heus vliegenkerkhof.

Jeremy Swinnen: «Ik kreeg het idee hier op de locatie zelf. De mensen van Ithaka vertelden iets over het thema en de geschiedenis van de plaats. Ik ben dan tot de conclusie gekomen dat we hier met een religieus gebouw te maken hebben. Bovendien bemerkte ik dat in verschillende ruimtes van het pand veel vliegen dood op de grond lagen. Ik heb hen verzameld en op één enkel punt gelegd, zodat het geheel iets artificieels uitstraalt. De vliegen liggen dus niet meer waar ze zijn gestorven. Ze kregen een nieuwe rustplaats, waar ik overal een kruisje bij plaatste, zodat het een soort begraafplaats werd. Ik wil de mensen met de naakte waarheid van sterven en dood confronteren, en met de vergankelijkheid van hun bestaan. De verstilling van de dood doorheen de geschiedenis speelt hier ook een rol en wordt benadrukt door de foto's.»

Veto: Hoeveel vliegen verzamelde je?

Jeremy: «Nu zijn het er zo een vijfhonderd vijftig, al lijken het er veel minder. Er gaan er niet veel meer bijkomen, want ik heb er niet veel meer (loopt naar een klein brooddoosje en toont ons de inhoud: dode, rottende vliegen). Gisteren hebben er trouwens mensen in mijn kunstwerk getrapt en mocht ik voor een deel opnieuw beginnen.»

«Iedere dag begin ik met een ronde door het gebouw en verzamel ik alle dode vliegen die ik aantref. Vooral de eerste dag waren dat er veel. Ik weet niet zeker of ze een natuurlijke dood gestorven zijn, in één bepaalde kamer lagen er echt honderden dood op de grond.»

Veto: Waarom heb je besloten kunstenaar worden?

Jeremy: «Dat is een moeilijke vraag. Ik maakte van jongsaf aan veel tekeningen en wou tekenaar worden. Daarom ging ik

vanaf mijn zestiende naar het kunstonderwijs. Zo besepte ik plots dat kunst meer inhoudt dan louter tekeningen maken met een potlood. Daar ben ik ook gaan experimenteren met fotografie, schilderen, grafiek en beeldhouwen. Ik kwam tot het inzicht dat je kunst echt heel ruim kan opvatten. Alles is toegelaten, ieder medium komt aan bod.»

Veto: Maakte je al vaker dergelijke ludieke kunstwerken?

Jeremy: «Ik werkte al vaker met de codes van het dagdagelijkse leven en met spot. Ooit maakte ik bijvoorbeeld een gipsen voetbal, een andere keer een doorzichtig zebra-pad met plasticfolie. Door het licht dat gereflecteerd werd, leek het wit van uit de verte, maar van kortbij was het dan weer zwart à grijs. Mensen bedriegen vormt in wezen de rode draad doorheen mijn werk.»

Veto: Wat hoop je op Ithaka te bereiken?

Jeremy: «Ik zou het eigenlijk niet weten. Het is de eerste keer dat ik voor een project geselecteerd ben, dat ik echt iets tentoonstel buiten school. Ik heb me daar tot nu toe niet zoveel van aangetrokken. Ik ben een nogal teruggetrokken persoon, iemand die liever op zichzelf werkt. Nu ik in mijn laatste jaar zit, doe ik wel nog meer mijn best om er iets van te maken.»

Veto: Denk je te kunnen overleven van de opbrengst van je kunstwerken?

Jeremy: «Ik vrees ervoor. In het begin alleszins niet. Je moet eerst een grote naam hebben, en die verwerf je niet zomaar. Realistisch gezien wordt het moeilijk om van de kunst te overleven. Ondertussen ben ik bezig met een lerarenopleiding om toch nog iets te verdienen. Maar het is wel mijn bedoeling om enkel van mijn kunst te leven.»

Veto: Ben je beïnvloed door het werk van andere kunstenaars?

Jeremy: «Ik heb niet echt invloeden in mijn stijl. Ik ga wel af en toe eens een kijkje nemen, maar ik vind dat je daarmee moet oppassen. Orzoco en Rhode vind ik prachtige kunstenaars. Maar ik wil niet teveel beïnvloed worden door andere kunstenaars, ik wil vooral mezelf zijn.»

Veto: Draait het in de kunstwereld niet vooral om de uitleg van het kunstwerk?

Jeremy: «Dat is zo, maar ik vind dat een goed werk voor zichzelf moet spreken. De uitleg die jij over je kunstwerk doet, is jouw persoonlijke visie. Wie weet heeft de toeschouwer een hele andere visie over je kunstwerk, en eerlijk gezegd, dat vind ik niet zo erg.»

(kl)

Een Rode Berg zonder gezicht

Ada Vanhoorebeke studeerde schilderkunst aan de academie van Antwerpen. Op Ithaka geeft ze ons in drie verschillende kamers haar interpretatie van de Kankurang, een Afrikaans superwezen.

Veto: Vanwaar die fascinatie voor Afrika?

Ada Vanhoorebeke: «Mijn zus woont in Afrika en zij vertelde mij erover. Ik heb ook met een aantal mensen van daar gesproken, en vanuit hun verhalen mijn fantasie laten werken. Het blijft wel mijn interpretatie, het is niet de bedoeling om een exacte afbeelding van de Kankurang te geven. Die bestaat ook niet, denk ik. Alle mensen waarmee ik sprak, zeiden er iets anders over. Er is in Afrika een veel extremer samengaan van het gewone leven met het geloof van sommige mensen in het bovennatuurlijke. De maatschappij is er ook ontwikkeld, je ziet in Afrika evengoed mensen met laptops lopen, zoals bij ons. En daartussen zie je dan iemand verkleed als Kankurang, een berg rode raffia zonder hoofd, met enkel handen en voeten. Er zijn ook echt mensen die hiervoor bang voor zijn, soms hele dorpen. Ik vergelijk het met Sinterklaas, je hebt de echte en de verklede. Maar dan een Sinterklaas voor iedereen en niet alleen voor de kinderen.»

Veto: Je werkt met leem, niet bepaald een evident product om mee te werken. Waarom?

Ada: «Ik zoek altijd naar het meest geschikte materiaal om het idee dat ik in mijn hoofd heb te realiseren. Zo heb ik bijvoorbeeld ook een beeldje gemaakt van kaarsvet en zoutdeeg. Het leem is eigenlijk maar een bovenlaag, eronder zit gips, omdat dat veel goedkoper is en de manier van werken dezelfde is. Normaal schilder ik, en ik denk dat dat een van de redenen is dat ik voor het gips op de vloer gekozen heb. Ik wou niet teveel werken met kleur, maar vooral met lijn. Het is inderdaad niet echt een gemakkelijk materiaal, zonder hulp van familieleden was het mij niet gelukt. In één van de drie kamers is de vloer vrij glad. Om het zo te krijgen heb

ik de hulp van mijn broer, die ervaring heeft met bezetten en plaaster, echt nodig gehad. Het is dus niet waar dat een kunstenaar zomaar alles kan doen, en wat in 't rond klievert (lacht).»

Veto: Je bent vertrokken vanuit een schilderij dat je al had. Vanwaar het idee om er een hele installatie omheen te bouwen?

Ada: «Ik ben vooral bezig met het maken van een ruimte die leidt naar een schilderij. Je moet echt in de ruimte stappen om het schilderij te zien. Die confrontatie vind ik interessant. Ik weet ook niet of er veel mensen de ruimte in zullen stappen, want door dat te doen maak je het gips een beetje kapot. Die drempelrees is de bedoeling, omdat je zo echt in de wereld van het werk moet stappen. Het schilderij dat ik al had, een levensgrote Kankurang, plaats ik bijvoorbeeld in een ruimte met spiegels. Dat heeft dan weer te maken met de eigenschap van de Kankurang om zich vliegensvlug te verplaatsen, hij kan op meerdere plaatsen tegelijk zijn. Ik heb voor Ithaka nog twee andere werken gemaakt, die elk ook een eigen ruimte krijgen. Ik probeer in alledrie de ruimtes verschillende eigenschappen van de Kankurang te belichten.»

Veto: Hoe relevant is zo'n Afrikaans figuur voor ons, westerlingen?

Ada: «Het illustreert voor mij gewoon hetzelfde als het geloof in God, of hij nu bestaat of niet, maar dan in een extremere vorm. Ik ga af op mijn eigen interpretatie van de Kankurang, het is geen echte afbeelding. In één van de ruimtes gebruik ik de barokke krullen van de schoorsteen ook in de patronen op het gips. Zo probeer ik het weg te trekken van Afrika.»

Veto: Stel dat je zelf mocht kiezen, welk effect hoop je dan te hebben op het publiek?

Ada: «Ik hoop vooral dat ze verrast zijn, dat mijn werk aanzet tot denken. Ik hou ervan de interpretatie zo open mogelijk te laten. Ik maak liever geen statements in mijn werk.»

(ev)

Ithaka 15 - Colofon

Robin Broos, Elke Desanghere,
Ken Lambeets, Evelien
Verhegge & Alexander Vrijhof

Foto's:
Christophe Ketels (locatie)
Nele Van Doninck (portretten)

